

7.
G a l o n, R.: Sprawozdanie z badań nad stratygrafią dyluwium wzdłuż doliny Wisły pomiędzy Warszawą a Dęblinem. /Sprawozdania Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, Nr.3,1937. 144-149.

Publikacja jest streszczeniem sprawozdania z badań stratygraficznych utworów czwartorzędowych, występujących w odsłonięciach lewego, wysokiego brzegu doliny Wisły, pomiędzy Warszawą a Dęblinem. Analogiczne badania przeprowadził autor /1934/ w dolnej części doliny Wisły, na odcinku Fordon - Tczew. Badania przeto na S od Warszawy miały na celu pozyskanie danych stratygraficznych porównawczych.

Zbadane przez autora odsłonięcia nie dają pełnego obrazu stratygrafii utworów czwartorzędowych, występujących na tym terenie. Są to bowiem odsłonięcia płytkie, a co najważniejsza - na zboczach tarasu erozyjnego Prawisły. Wiercenie w Górze Kalwarii, które autor uwzględnia mimo 75,5 m głębokości /przy wzniesieniu powierzchni terenu ca 115 m n.p.m./, nie osiągnęło podłoża Czwartorzędu, a zatem nie daje kompletnego profilu utworów występujących poniżej odsłonięć zboczowych. Wiercenie to wszakże umożliwiło autorowi stwierdzenie obecności dwóch niezmiennych poziomów morenowych, przedzielonych grubym kompleksem łąw i piasków ze śladami organicznymi, oraz trzeciego, górnego, zniszczonego poziomu morenowego, w postaci piasków z materiałem eratycznym. Morenę dolną autor uważa za starszą od zlodowacenia Cracovien W. S z a f e r a. Poza tem, opierając się na wynikach przeprowadzonych badań stratygraficznych, autor kwestionuje samodzielność zlodowacenia t.zw. stadium warszawskiego. Zdaniem autora, jest to stadium recesyjne, gdyż ilość pokładów morenowych na N i S od moren czołowych tego stadium pozostaje bez zmiany.

Fakty stratygraficzne, ujawnione przez autora, nie są nowe. Stwierdzenie ich przez autora, który ~~był~~ raczej był zwolennikiem dwukrotności zlodowacenia Niżu polskiego, mają swoją wymowę.